

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 373/2015-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. novembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Petra Brňáka a Milana Lalíka (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpeného advokátom JUDr. Jánom Mrázovským, Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s. r. o., Mariánske námestie 2, Žilina, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 1 písm. a) a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015 p o r u š e n é b o l o .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] p r i z n á v a úhradu trov právneho zastúpenia v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov), ktorú j e m u Najvyšší súd Slovenskej republiky p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Jána Mrázovského, Advokátska kancelária Mrázovský & partners, s. r. o., Mariánske námestie 2, Žilina, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 373/2015-14 z 26. augusta 2015 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia základného práva na ukladanie povinností len zákonom, na základe zákona v jeho medziach a pri zachovaní základných práv a slobôd zaručeného v čl. 13 ods. 1 písm. a) v spojení s čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na slobodu podnikania zaručeného v čl. 35 ods. 1 ústavy a základného práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 21 S 79/2013 sa žalobou podanou podľa V. časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti

rozhodnutia Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „úrad pre reguláciu“) ako prvostupňového správneho orgánu č. 1795/2012/E-OZ, spis č. 8263-2012-BA zo 14. decembra 2012 v spojení s rozhodnutím Regulačnej rady Úradu pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len „regulačná rada“) ako druhostupňového správneho orgánu č. 13/3308/13/RR z 15. apríla 2013, ktorými označené správne orgány rozhodli o cene za 1 MWh elektriny pre rok 2012 vyrobenej zo slnečnej energie v zariadení (solárne panely, ďalej len „zariadenie na výrobu elektrickej energie“) prevádzkovanom sťažovateľom ako výrobcom elektriny, a to na základe § 2 ods. 3 písm. e) a § 5 ods. 14 zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o podpore OZE“) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) a § 11a ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 225/2011 Z. z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška o cenovej regulácii“).

3. V zmysle označených ustanovení zákona o podpore OZE pre určenie ceny za 1 MWh elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie bol rozhodujúcim kritériom deň, kedy bolo zariadenie na výrobu elektrickej energie spĺňajúce technické podmienky uvedené do prevádzky, pričom za takýto deň bol považovaný dátum, kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia tohto zariadenia výrobcu elektriny do distribučnej sústavy prevádzkovateľa [§ 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE] s tým, že spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky v zmysle zákonného zmocňovacieho ustanovenia § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE „... určí prevádzkový poriadok prevádzkovateľa distribučnej sústavy“ (ďalej len „prevádzkový poriadok“) a vykonanie funkčnej skúšky potvrdí prevádzkovateľ distribučnej sústavy vydaním dokladu o jej vykonaní (ďalej len „protokol o funkčnej skúške“). V nadväznosti na uvedené ak bolo zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky v období od 1. januára 2012 – do 30. júna 2012, cena za 1 MWh sa stanovovala na sumu 194,54 € [podľa § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky o cenovej regulácii], ak však bolo toto zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky v období od 1. júla 2012 – do 31. decembra 2012, tak cena bola určená na sumu 119,11 € za 1 MWh [podľa § 11a ods. 1 písm. b) vyhlášky o cenovej regulácii].

4. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 21 S 79/2013 z 5. marca 2014 žalobu sťažovateľa proti označeným rozhodnutiam úradu pre reguláciu a regulačnej rady zamietol stotožniac sa s ich závermi, podľa ktorých v prípade sťažovateľa bolo ním prevádzkované zariadenie na výrobu elektrickej energie uvedené do prevádzky nie dňom uvedeným v bode 12 protokolu o funkčnej skúške, t. j. nie dňom 28. jún 2012, kedy bola fakticky vykonaná funkčná skúška zariadenia sťažovateľa na výrobu elektrickej energie s výsledkom „*vyhovel*“ a toto zariadenie na výrobu elektrickej energie bolo aj fakticky pripojené do regionálnej distribučnej sústavy, ktorej prevádzkovateľom bola v danom prípade Stredoslovenská energetika – Distribúcia, a. s. (ďalej len „SSE – Distribúcia“), ale týmto dňom mal byť až deň označený v bode 13 protokolu o funkčnej skúške, t. j. 10. júl 2012, keď predmetný protokol o funkčnej skúške podpísal za SSE – Distribúcia menom neidentifikovaný „*riaditeľ sekcie AM*“. Na základe uvedeného tak bola sťažovateľovi ako výrobcovi elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov stanovená cena za jednu jej MWh na sumu 119,11 €, keďže zariadenie sťažovateľa na výrobu elektrickej energie malo byť podľa uvedeného uvedené do prevádzky až 10. júla 2012, a teda v období od 1. júla 2012 – do 31. decembra 2012.

5. Krajský súd a v odvolacom konaní stotožniac sa s ním aj najvyšší súd v napádanom rozsudku sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015 okrem zjednotenia sa s uvedenými závermi správnych orgánov tiež uzavreli, že aj keď SSE – Distribúcia ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej siete v rozhodnom období roku 2012 nemal v prevádzkovom poriadku stanovený spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky zariadení na výrobu elektrickej energie, z ktorého by bolo zrejmé, ktorý dátum, resp. ktorý deň je potrebné považovať za deň jej vykonania, tak ako mu to ukladal § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE, predsa len podľa označených súdov SSE – Distribúcia tento zákonný nedostatok mala konvalidovať tým, že postupnosť krokov a priebeh jednotlivých fáz funkčnej skúšky premietla do formy protokolu o funkčnej skúške určením postupnosti jednotlivých jeho bodov, z obsahu ktorého je podľa krajského súdu, ako aj podľa najvyššieho súdu potrebné vychádzať a pripísať náležitú právnu relevanciu jeho v poradí

poslednému bodu 13, v ktorom je za SSE – Distribúcia uvedený s podpisom riaditeľa sekcie AM dátum o „*ukončení funkčnej skúšky*“.

6. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ namieta arbitrárnosť rozhodnutia najvyššieho súdu z dôvodu nedostatkov jeho odôvodnenia, v ktorom absentuje odkaz na právne normy, ktoré boli podkladom rozhodnutia, ba, navyše, najvyšší súd porušenie imperatívu daného SSE – Distribúciou ako správcovi distribučnej siete v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúceho v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky zariadení na výrobu elektrickej energie podľa sťažovateľa úplne bezprecedentne ospravedlnil a túto nezákonnosť (v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu) konvalidoval odkazom na znenie interného protokolu o funkčnej skúške vydaného SSE – Distribúciou, ktorý ale ako výlučne interná záležitosť správcu distribučnej siete nie je a ani v rozhodnom čase nebol súčasťou prevádzkového poriadku SSE – Distribúcia, a teda mu podľa sťažovateľa nemožno prisúdiť status generálnej záväznosti, a navyše tak ani nepodliehal schvaľovaciemu procesu úradu pre reguláciu, ktorého povinnosťou je schvaľovať prevádzkový poriadok prevádzkovateľov distribučných sietí elektrickej energie. V konečnom dôsledku tak úrad pre reguláciu konvalidoval aj svoj chybný postup, keď schválil prevádzkový poriadok SSE – Distribúcia aj napriek tomu, že jeho súčasťou nebola úprava spôsobu a podmienok vykonania funkčnej skúšky v zmysle imperatívu § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE, ktorej úspešné vykonanie je predpokladom pripojenia zariadenia na výrobu elektrickej energie do distribučnej siete, pričom najvyšší súd, ako aj pred ním krajský súd tento názor svojím rozhodnutím podľa sťažovateľa arbitrárne verifikoval. Podľa sťažovateľa v dôsledku toho, že napriek zrejmej absencii transparentných podmienok na vykonanie funkčnej skúšky v prevádzkovom poriadku SSE – Distribúcia najvyšší súd (ako aj pred ním krajský súd a správne orgány) prisúdil právnu relevanciu podpisu anonymnej (menom neoznačenej) osoby riaditeľa „*sekcie AM*“ v bode 13 protokolu o vykonaní funkčnej skúšky ako skutočnosti rozhodnej pre posúdenie dátumu uvedenia zariadenia na výrobu el. energie do prevádzky, t. j. jeho pripojenia do distribučnej siete, od ktorého sa následne odvíja cena za 1 MWh vyrobenej elektrickej energie, a to aj napriek tomu, že podmienka tohto podpisu nebola súčasťou

prevádzkového poriadku SSE – Distribúcia ako podmienka posúdenia vykonania funkčnej skúšky, ako aj napriek tomu, že „... zákon vyslovene uvádza, že časom uvedenia zariadenia do prevádzky je dátum, kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška“, t. j. dátum jeho faktického pripojenia do distribučnej siete, uložili tým na sťažovateľa bremeno „... splnenia podmienok (povinností) nad rámec zákona a vôbec takých, ktoré nie sú uložené ani len na základe zákona. ... krajský súd (a stotožnil sa s ním aj najvyšší súd, pozn.) vyslovil právny názor nad rámec zákona, že prevádzkovateľ distribučnej sústavy je oprávnený upraviť spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky aj v interných dokumentoch mimo prevádzkového poriadku, pričom sťažovateľ zostáva na názore, že ak sa definícia podmienok vykonania funkčných skúšok nachádzala v akomkoľvek inom dokumente vydanom SSE - D, a. s. než ustanovuje zákon v ust. § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE by neboli tieto podmienky vykonania funkčných skúšok záväzné a právne vynútiteľné. Takýmto postupom a výkladom by totiž SSE - D, a. s. prekročila rozsah splnomocnenia poskytnutého mu ustanovením § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE.“. V uvedenej súvislosti sa súdy podľa sťažovateľa vôbec nevysporiadali s tým, že zariadenie sťažovateľa na výrobu elektrickej energie bolo fakticky pripojené do distribučnej siete SSE – Distribúcia už od 28. júna 2012, keď bola vykonaná jeho funkčná skúška s výsledkom „vyhovet“, a nie až od 10. júla 2012, keď protokol o vykonaní funkčnej skúšky formálne „nečitateľne“ podpísala neznáma osoba s označením „riaditeľ sekcie AM“.

7. V súvislosti s uvedeným sťažovateľ poukázal na odlišnú rozhodovaciu prax úradu pre reguláciu, ktorý v identickom prípade týkajúcom sa iného zariadenia na výrobu elektrickej energie tiež vo vlastníctve sťažovateľa považoval pre ustálenie termínu, resp. dátumu ukončenia jeho funkčnej skúšky, za rozhodujúci dátum uvedený v bode 12 protokolu o funkčnej skúške, kedy bolo toto iné zariadenie sťažovateľa fakticky pripojené do distribučnej siete SSE – Distribúcia, a nie dátum uvedený v bode 13 protokolu o funkčnej skúške, kedy tento protokol za SSE – Distribúcia formálne podpísal „riaditeľ sekcie AM“. Okrem toho sťažovateľ v tomto smere poukázal aj na odlišnú judikatúru najvyššieho súdu, kedy v identických prípadoch v rozhodnutiach sp. zn. 4 Sžf 5/2014 z 1. apríla 2014, sp. zn. 4 Sžf 54/2014 z 15. januára 2015, sp. zn. 4 Sžf 43/2014 zo 17. februára 2015 a sp. zn. 4 Sžf

53/2014 zo 17. februára 2015 mal konštatovať nepreskúmateľnosť rozhodnutia úradu pre reguláciu z dôvodu nezohľadnenia absencie úpravy podmienok a spôsobu vykonania funkčnej skúšky v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa distribučnej siete.

8. Napokon sťažovateľ podotkol, že SSE – Distribúcia ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej siete, do ktorej bolo pripojené aj zariadenie sťažovateľa na výrobu el. energie z obnoviteľných zdrojov, zapracovala do svojho prevádzkového poriadku aj podmienky vykonania funkčnej skúšky až pre rok 2013, ktorý bol schválený úradom pre reguláciu rozhodnutím č. 0003/2013/E-PP z 24. januára 2013, «... teda viac ako pol roka po uvedení zariadenia sťažovateľa do prevádzky, pričom v Protokole o funkčnej skúške zariadenia na výrobu elektriny v Upozornení, teda v protokole, ktorý bol schválený úradom, sa už neviaže dátum ukončenia funkčnej skúšky tak, ako je vykladané v správnom konaní a rovnako súdmi v správnom súdnictve na administratívnu časť kontroly všetkých získaných listinných dôkazov (podpisu riaditeľa sekcie AM v kolónke 13), ale bod b/: „Dátum ukončenia funkčnej skúšky v bode 12 je dátumom bodov 5-11 podľa toho, ktorý nastane neskôr.“ K uvedenému sťažovateľ dodáva, že v bode 5-11 sú obsiahnuté práve jednotlivé technické úkony funkčnej skúšky a nie údajná administratívna kontrola predložených listinných dokladov, teda podpis riaditeľa sekcie AM.».

9. V neposlednom rade sťažovateľ namieta, že v dôsledku rozhodnutia najvyššieho súdu stotožniaceho sa s názorom krajského súdu, ako aj správnych orgánov došlo aj k zásahu do jeho práva na podnikanie, keďže ponechanie posúdenia ceny elektriny «... na svojvôľu SSE - D, a. s., ktorá bez povinnosti akéhokoľvek zdôvodnenia a bez možnosti akejkolvek kontroly, svojím faktickým (ne)konaním jej anonymného zamestnanca (riaditeľa sekcie AM) rozhodovala a v konečnom dôsledku aj rozhodla o ekonomickej rentabilnosti resp. nerentabilnosti investície sťažovateľa ako aj o tom, komu tento formálny podpis udelí v čase do 30. 06. 2012 a komu po 30. 06. 2012. V konečnom dôsledku komu bude priznaná cena elektriny 194,54 eura/MWh a komu 119,11 eura/MWh. Rozhodnutiami úradu, regulačnej rady, krajského súdu a najvyššieho súdu došlo v majetkovej sfére sťažovateľa ku presne kvantifikovateľným a nesporným škodám.

... A práve táto svojvôľa udelenia „konečného“ (podľa názoru sťažovateľa zákonom ani prevádzkovým poriadkom nepožadovaného) formálneho podpisu anonymnej osoby vytvára nerovnaké postavenie ostatných subjektov pôsobiacich v danej oblasti a teda zamedzuje a porušuje realizáciu práva v zmysle článku 35 ods. 1 Ústavy SR.».

10. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ], s miestom podnikania [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] uvedené v článku 2 ods. 2, článku 13 ods. 1, článku 35 ods. 1, článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3 Sžf/43/2014 zo dňa 28. 01. 2015... porušené bolo.

Zrušuje sa rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 3Sžf/43/2014 zo dňa 28. 01. 2015... a vec sa vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

Zároveň si uplatňujeme v tomto konaní i trovy právneho zastúpenia v zmysle Vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z... spolu 296,46 Eur + DPH 20 %, teda spolu 355,75 Eur.“

11. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: za najvyšší súd jeho predsedníčka listom č. k. KP 3/2015-66 z 19. októbra 2015 a k vhodnosti ústneho pojednávania právny zástupca sťažovateľa listom z 1. októbra 2015.

11.1 Predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení tiež uviedla:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje sťažnosť za nedôvodnú, pretože sťažovateľ nebol na svojom práve na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky ukrátený. Postup súdu bol v súlade so zákonom a k porušeniu jeho práv rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf/43/2014 z 28. januára 2015 nedošlo...

Nemožno súhlasiť so sťažovateľom v tom, že rozhodnutie najvyššieho súdu vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti. V správnom konaní bolo rozhodované o spôsobe a podmienkach upravujúcich vykonanie funkčnej skúšky a určení časového momentu uvedenia (pripojenia) zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky, ktoré skutočnosti boli sťažovateľovi objasnené v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 5 a 6 s poukazom na

predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej veci sp. zn. 2 Sžf/42/2014 z 24. septembra 2014, ktoré v odôvodnení s poukazom na ust. § 250ja ods. 7 O. s. p. citoval.

Rovnako neobstojí námietka sťažovateľa, že v napadnutom rozsudku absentuje odkaz na právne predpisy, podľa ktorých súd rozhodoval. Z obsahu odôvodnenia sťažovateľom napadnutého rozsudku, a to v celom jeho kontexte, je totiž zrejmé, že súd síce stručne konštatoval, že zistený skutkový záver je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie (č. 309/2009 Z. z.) a vyhlášky (č. 225/2011 Z. z.), ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike, avšak zodpovedá logike, že ide o na vec sa vzťahujúce príslušné ustanovenia, ktoré správne orgány v rozhodnutiach a krajský súd v odôvodnení rozsudku citoval.

... najvyšší súd navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky predmetnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel a vo veci vyhlásil nález, že jeho základné práva porušené neboli, lebo najvyšší súd v predmetnej veci rozhodoval v súlade s princípmi spravodlivého procesu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky súhlasí s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

11.2 Právny zástupca sťažovateľa vo svojom vyjadrení k vhodnosti ústneho pojednávania uviedol:

„... súhlasíme s upustením od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.“

12. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základných práv (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

13. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. V súvislosti so sťažovateľom napádaným rozsudkom najvyššieho súdu ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00).

15. Najvyšší súd svoj rozsudok v podstatnej časti odôvodnil takto:

«... Pri posudzovaní danej veci bolo potrebné vychádzať z obsahu protokolu a prisúdiť náležitú právnu relevanciu jeho bodu 13. V tomto bode sa výslovne uvádza, že „funkčnú skúšku“ podpisom schvaľuje za SSE-D riaditeľ sekcie AM, v tomto bode je osobitná kolónka na uvedenie dátumu ukončenia funkčnej skúšky (platnosť protokolu od). V tomto bode sa tiež uvádza, že bez tohto podpisu (v bode 13) je protokol neplatný. Preto najvyšší súd nezistil porušenie zákona, keď žalovaný určil že funkčná skúška bola ukončená 10. 07. 2012. Podpis a dátum v bode 12. Protokolu o funkčnej skúške je len predposledným (a nie posledným - tým je podpis a dátum v bode 13) v danej veci relevantnej listiny

(protokolu o funkčnej skúške), od obsahu ktorej záviselo posúdenie právnej skutočnosti, kedy bolo zariadenie výrobcu elektriny uvedené do prevádzky.

Najvyšší súd konštatuje, že ide o obdobnú vec, ktorá bola predmetom konania pred odvolacím súdom vedenom pod sp. zn. 2Sžf/23/2014 a sp. zn. 2Sžf/42/2014.

Je potrebné zdôrazniť, že povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci je svojou činnosťou napĺňať legitímne očakávanú predstavu jednotlivca o právnom štáte, ktorého neoddeliteľnou súčasťou je právna istota, a s princípom právnej istoty logicky korešponduje zásada rozhodovať v obdobných veciach rovnako.

Uvedená zásada je pre oblasť správneho súdnictva legislatívne zakotvená prostredníctvom ustanovenia § 250ja ods. 7 O. s. p., podľa ktorého ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Na základe citovaného ustanovenia senát najvyššieho súdu poukazuje na dôvody uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžf/42/2014 zo dňa 24. septembra 2014, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje a zároveň v súlade s ustanovením § 250ja ods. 7 O. s. p. uvádza text jeho odôvodnenia nasledovne:

„Posúdenie otázky kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška (zodpovedanie, kedy nastala uvedená právna skutočnosť) bolo v danej veci relevantné z toho dôvodu, lebo od neho záviselo, či bola žalobcovi pre rok 2012 schválená pevná cena elektriny pre stanovenie doplatku vo výške 119,11 €/MWh podľa § 11a ods. 1 písm. b/ vyhlášky Úradu pre reguláciu sieťových odvetví č. 225/2011 Z. z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike (v znení neskorších predpisov), ktorým ustanovením sa určila cena elektriny pre zariadenie výrobcu elektriny uvedené do prevádzky od 10. júla 2012 do 31. decembra 2012, alebo 194,54 €/MWh podľa §11 ods. 1 písm. b/ uvedenej vyhlášky, ktorým ustanovením sa určila cena elektriny pre zariadenie výrobcu elektriny uvedené do prevádzky od 1. januára 2012 do 30. júna 2012...

Predmetom súdneho preskúmovacieho konania bolo posúdenie, či v priebehu správneho konania nedošlo k porušeniu zákona a k vadám konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Úrad

pre reguláciu sieťových odvetví v priebehu správneho konania rozhodol o žalobcovom návrhu ceny tak, že mu schválil cenu elektriny pre stanovenie doplatku pre rok 2012 pre zariadenie, uvedené do prevádzky 2. júla 2012 (v preskúmvanom prípade sp. zn. 3Sžf/43/2014 platí dátum 10. 07. 2012). Vychádzal pritom z obsahu protokolu o funkčnej skúške a jeho bodu 13, v ktorom sa uvádza dátum ukončenia funkčnej skúšky (platnosť protokolu od) 2. 7. 2012 (10. 07. 2012) a z aplikácie ustanovenia § 5 ods. 14 zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie, podľa ktorého prevádzkovateľ distribučnej siete je v lehote 30 dní odo dňa doručenia žiadosti povinný vykonať funkčnú skúšku a vydať výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky do 10 dní odo dňa jej vykonania; vzhľadom na uvedené určil čas uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky v súlade s ustanovením § 2 ods. 3 písm. e/ zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie. V prvom stupni súdneho preskúmvacieho konania krajský súd nezistil relevantné porušenie zákona v správnom konaní. Krajský súd pri posudzovaní pojmu „funkčná skúška“ s poukazom na zákonnú úpravu v ustanoveniach § 5 ods. 14 a § 2 ods. 3 písm. e/ zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie vyvodil, že funkčná skúška je súhrn opatrení prevádzkovateľa distribučnej sústavy, ktorými preskúma, či zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do sústavy; pritom je v právomoci prevádzkovateľa distribučnej sústavy určiť spôsoby a podmienky jej vykonania. Krajský súd ďalej ustálil, že z usmernenia prevádzkovateľa vyplýva, že súčasťou funkčnej skúšky nebolo len vykonanie čiastkových kontrol na technické parametre zariadení na výrobu elektriny v teréne ale aj preskúvanie listinných dôkazov technického charakteru.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho spisu za preukázané, že záver, ktorý bol zo zistených skutkových okolností v správnom konaní ustálený, zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vyhlášky, ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v elektroenergetike. S tvrdeniami žalobcu v žalobe sa náležite vypořiadal krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na uvedené správne dôvody rozsudku krajského súdu najvyšší súd podľa § 219 ods. 2 OSP odkazuje. Preto možno len zopakovať, že aj podľa názoru najvyššieho súdu je potrebné pri posudzovaní danej veci vychádzať z obsahu protokolu a prisúdiť náležitú právnu

relevanciu jeho bodu 13. V tomto bode sa výslovne uvádza, že „funkčnú skúšku“ podpisom schvaľuje za SSE-D riaditeľ sekcie AM, v tomto bode je osobitná kolónka na uvedenie dátumu ukončenia funkčnej skúšky (platnosť protokolu od). V tomto bode sa tiež uvádza, že bez tohto podpisu (v bode 13) je protokol neplatný. Preto (pri dodržaní zákonných lehôt, uvedených v § 5 ods. 14 zákona o podpore obnoviteľných zdrojov energie - 30 dňovej a 10 dňovej) ani najvyšší súd nezhliadol porušenie zákona v určení, že funkčná skúška bola ukončená 2. 7. 2012 (10. 07. 2012).

Správny bol preto záver krajského súdu, že vydaním rozhodnutí v správnom konaní nedošlo k porušeniu zákona. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie považoval námietky žalobcu uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci. Preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil...»

16. Z citovaného vyplýva, že najvyšší súd sa v napádanom rozsudku v celom rozsahu stotožnil so svojím rozhodnutím v inej obdobnej veci, podľa ktorého predpokladom úspešného vykonania, resp. zavŕšenia vykonania funkčnej skúšky nie je dátum jej faktického vykonania (riadok 12 protokolu o funkčnej skúške), ale že týmto rozhodným dátumom, od ktorého sa v konečnom dôsledku odvíja určenie ceny za elektrickú energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov, je dátum vystavenia protokolu o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky (riadok 13 protokolu o funkčnej skúške).

17. Predmetom skúmania ústavného súdu bola ústavná udržateľnosť týchto citovaných záverov najvyššieho súdu, ako aj skutočnosť, či sa najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s pre danú vec relevantnými odvolacími námietkami sťažovateľa.

18. Podľa § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE „Prevádzkovateľ distribučnej sústavy, do ktorého sústavy má byť zariadenie výrobcu elektriny pripojené, je povinný vykonať funkčnú skúšku do 30 dní odo dňa doručenia žiadosti výrobcu elektriny. Ak zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do sústavy, prevádzkovateľ

distribučnej sústavy vydá výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky do 10 dní odo dňa jej vykonania. Funkčná skúška sa nevyžaduje, ak zariadenie výrobcu elektriny nebude pripojené do sústavy. Spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky určí prevádzkový poriadok prevádzkovateľa distribučnej sústavy.“.

19. Podľa § 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE *«Na účely tohto zákona sa všeobecne rozumie časom uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky dátum, kedy bolo na základe právoplatného kolaudačného rozhodnutia povolené trvalé užívanie zariadenia výrobcu elektriny alebo kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia výrobcu elektriny do sústavy (ďalej len „funkčná skúška“) podľa toho, ktorý dátum nastane neskôr.».*

20. Podľa § 11 ods. 1 vyhlášky o cenovej regulácii *„Cena elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie v zariadení výrobcu elektriny uvedeného do prevádzky od 1. januára 2012 do 30. júna 2012 sa určuje priamym určením pevnej ceny v eurách na megawatthodinu takto...“.*

21. Podľa § 11a ods. 1 vyhlášky o cenovej regulácii *„Cena elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie v zariadení výrobcu elektriny uvedeného do prevádzky od 1. júla 2012 do 31. decembra 2012 sa určuje priamym určením pevnej ceny v eurách na megawatthodinu takto...“.*

22. Z citovaných relevantných ustanovení vyhlášky o cenovej regulácii vyplýva, že relevantnou skutočnosťou pre určenie ceny elektriny vyrobenej z obnoviteľných zdrojov energie je čas uvedenia zariadenia na výrobu el. energie do prevádzky, pričom podľa § 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE zariadenie na výrobu el. energie sa považuje za uvedené do prevádzky dňom úspešného vykonania funkčnej skúšky pripojenia tohto zariadenia výrobcu elektriny do distribučnej sústavy, ktorej (rozumej funkčnej skúšky) spôsob a podmienky vykonania má byť podľa § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE určený v prevádzkovom poriadku prevádzkovateľa distribučnej sústavy. Súčasne z dikcie druhej

vety § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE vyplýva, že funkčná skúška je úspešne vykonaná, ak zariadenie výrobcu elektriny spĺňa technické podmienky na pripojenie do distribučnej sústavy, o čom vydá prevádzkovateľ distribučnej sústavy výrobcovi elektriny doklad o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky do 10 dní odo dňa jej vykonania.

23. Predmetom konania najvyššieho súdu ako súdu správneho, konajúceho podľa druhej hlavy V. časti Občianskeho súdneho poriadku, bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutí úradu pre reguláciu a regulačnej rady vydaných v správnom konaní, t. j. ich preskúmanie z hľadiska dodržania citovaných ustanovení zákona o podpore OZE a jeho vykonávacej vyhlášky o cenovej regulácii.

24. Z rozhodnutia najvyššieho súdu, ako aj z jemu predchádzajúceho rozhodnutia krajského súdu, s ktorým sa najvyšší súd v celom rozsahu stotožnil, vyplýva, že aj napriek dokazovaním zistenej skutočnosti, že SSE – Distribúcia ako správca distribučnej siete si v rozpore s imperatívom daným mu explicitne v § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE spočívajúceho v povinnosti upraviť vo svojom prevádzkovom poriadku spôsob a podmienky vykonania funkčnej skúšky túto povinnosť neplnil, takže distribútor objektívnym a úradom pre reguláciu (ktorý schvaľuje prevádzkový poriadok distribútorov) preskúmateľným spôsobom neurčil, kedy považuje funkčnú skúšku za vykonanú, najvyšší súd túto nezákonnosť, paradoxne v konaní o preskúmanie zákonnosti, opomenul, resp. prehliadol a pri ustálení rozhodného času na vykonanie funkčnej skúšky tento nedostatok zaplátal svojím výkladom o nutnosti prisúdiť v tomto smere právnu relevanciu internému protokolu správcu distribučnej siete o vykonaní funkčnej skúšky, výklad formy (usporiadania) ktorého je však vzhľadom na jeho všeobecnú nezáväznosť, a teda aj nevynutiteľnosť značne polemickejší.

25. V tejto súvislosti najvyšší súd pri vyhodnotení relevantného dátumu uvedenia zariadenia sťažovateľa na výrobu elektrickej energie do prevádzky, t. j. pri určení dátumu vykonania funkčnej skúšky tohto zariadenia, neprisúdil primárne dôležitosť zneniu zákona, podľa ktorého sa „... *všeobecne rozumie časom uvedenia zariadenia výrobcu elektriny do prevádzky dátum... kedy bola úspešne vykonaná funkčná skúška pripojenia zariadenia*

výrobcu elektriny do sústavy...“ [§ 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE], pričom funkčná skúška je úspešne vykonaná, keď zariadenie výrobcu elektriny spĺňa „... *technické podmienky na pripojenie do sústavy...*“ (§ 5 ods. 14 zákona o podpore OZE), ale v tomto smere najvyšší súd absolútne bezprecedentne, ústavne neudržateľným spôsobom, v rozpore s týmito zákonnými ustanoveniami a v rozpore s princípmi právnej istoty na posúdenie úspešnosti vykonania funkčnej skúšky celkom extenzívne nad rámec zákonnej požiadavky pripísal dôležitosť aj tzv. administratívnej kontrole vykonania funkčnej skúšky riaditeľom sekcie AM, podpisujúcim za distribútora protokol „... *o úspešnom vykonaní funkčnej skúšky..*“. Najvyšší súd sa však v tomto smere nevysporiadal ani s tým, že vydanie predmetného protokolu o funkčnej skúške nie je predpokladom úspešného vykonania funkčnej skúšky zariadenia na výrobu el. energie, ale že týmto predpokladom je v zmysle citovaného ustanovenia § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE iba splnenie technických podmienok na pripojenie tohto zariadenia do distribučnej sústavy el. energie. Napokon uvedené potvrdzuje aj ďalšie znenie § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE, podľa ktorého protokol o funkčnej skúške sa vydáva až ex post, t. j. až „po“ úspešnom vykonaní funkčnej skúšky, a to do 10 dní po jej vykonaní, a je iba dokladom pre prevádzkovateľa zariadenia na výrobu elektrickej energie o úspešnom zapojení jeho zariadenia do distribučnej sústavy. V konečnom dôsledku sa tak najvyšší súd nevysporiadal s tým, či zákon o podpore OZE [§ 2 ods. 3 písm. e)] alebo vyhláška o cenovej regulácii [§ 11 ods. 1 a § 11a ods. 1] spája alebo nespája s týmto protokolom o funkčnej skúške nejaký právom predpokladaný príčinný následok, ktorým je určenie ceny za výrobu elektrickej energie z obnoviteľných zdrojov. Inými slovami, najvyšší súd sa nevysporiadal s tým, či na určenie ceny za elektrickú energiu vyrobenú z obnoviteľných zdrojov má alebo nemá vplyv dátum vydania protokolu o vykonaní funkčnej skúšky v kontexte § 11 ods. 1 a § 11a ods. 1 vyhlášky o cenovej regulácii, podľa ktorej sa určenie tejto ceny odvíja od času uvedenia zariadenia na výrobu el. energie z obnoviteľných zdrojov do prevádzky, pričom v spojení s § 2 ods. 3 písm. e) zákona o podpore OZE sa toto zariadenie považuje za uvedené do prevádzky dňom úspešného vykonania funkčnej skúšky.

26. Napokon aj predsedníčka najvyššieho súdu vo svojom vyjadrení uviedla, že „*V správnom konaní bolo rozhodované o spôsobe a podmienkach upravujúcich vykonanie funkčnej skúšky...*“, avšak tieto podmienky a spôsob mali byť v zmysle zákonnej požiadavky § 5 ods. 14 zákona o podpore OZE upravené v prevádzkovom poriadku distribútora el. siete.

27. V danom prípade sa najvyšší súd v napádanom rozsudku v kontexte uvedeného nevysporiadal s dopadom nezákonného postupu distribútora siete, ktorý podmienky a spôsob vykonania funkčnej skúšky nestanovil explicitne vo svojom prevádzkovom poriadku v záujme právnej istoty neurčitého počtu prevádzkovateľov zariadení na výrobu el. energie z obnoviteľných zdrojov pre účely ich jednotnej aplikácie vo všetkých obdobných prípadoch, ale túto nezákonnosť, navyše v konaní o jej preskúmanie (podľa druhej hlavy V. časti OSP) najvyšší súd ústavne neudržateľným spôsobom ospravedlnil a konvalidoval svojím subjektívnym výkladom nemajúcim oporu v jasných ustanoveniach zákona o podpore OZE a vyhlášky o cenovej regulácii. Najvyšší súd týmto svojím postupom, ktorým následky nezákonného postupu distribútora siete a v konečnom dôsledku aj nezákonného postupu úradu pre reguláciu, ktorý schválil prevádzkový poriadok SSE – Distribúcia aj napriek tomu, že neobsahoval zákonom požadovanú úpravu podmienok a spôsobu vykonania funkčnej skúšky a ktorý konal navyše v danej veci aj ako správny orgán v prvom stupni, absolútne bezprecedentne preniesol na plecia výrobcov el. energie z obnoviteľných zdrojov znášanie rizika nejednotnej aplikácie a výkladu dotknutých zákonných ustanovení ad hoc, majúcich však vplyv na ich osobnú a majetkovú sféru.

28. Okrem toho sa najvyšší súd v odôvodnení svojho napádaného rozsudku síce argumentačne odvolal na iné svoje rozhodnutie v obdobnej veci, ktoré na vysvetlenie svojich myšlienkových pochodov takmer celé odcitoval, avšak na strane druhej neindikoval príznaky a špecifiká typické pre tento konkrétny posudzovaný prípad v interakcii na odvolacie námietky sťažovateľa, ktoré tak ostali nezodpovedané. Najvyšší súd tak napríklad nereflektoval na námietku, že neprijatie podmienok a spôsobu vykonania funkčnej skúšky odobril aj úrad pre reguláciu, ktorého rozhodnutie bolo predmetom zákonného

prieskumu; ako aj námietku, že zariadenie sťažovateľa na výrobu elektrickej energie bolo fakticky pripojené do distribučnej siete SSE – Distribúcia už od 28. júna 2012, kedy bola podľa riadku 12 protokolu o funkčnej skúške úspešne vykonaná jeho funkčná skúška, t. j. už od tej doby bolo toto zariadenie aj fakticky používané a dodávalo el. energiu do distribučnej siete, a nie až od 10. júla 2012, kedy bol protokol o funkčnej skúške v jeho riadku 13 podpísaný „*riaditeľom sekcie AM*“; najvyšší súd tiež síce poukázal na iné svoje rozhodnutie v obdobnej veci, avšak sa už nevysporiadal s tým, že v roku 2012 v súvislosti s iným zariadením na výrobu el. energie tiež vo vlastníctve sťažovateľa úrad pre reguláciu rozhodol celkom opačne a pre určenie uvedenia tohto zariadenia do prevádzky priznal na zmenu relevanciu riadku 12 protokolu o funkčnej skúške, a nie jeho riadku 13, akým bol aj tento prípad, a to práve v dôsledku absencie jednotných pravidiel na vykonanie funkčnej skúšky. Napokon ústavný súd poukazuje, že aj keď už najvyšší súd priznal na určenie rozhodného času uvedenia zariadenia na výrobu el. energie právnu relevanciu dátumu (v danom prípade 10. júl 2012) podpisu protokolu o vykonaní funkčnej skúšky, a nie dátumu (v danom prípade 28. jún 2012) faktického vykonania funkčnej skúšky, v konečnom dôsledku sa nevysporiadal ani s tým, či bola v danom prípade dodržaná litera zákona, aj pokiaľ ide o dodržanie lehoty 10 dní na podpis (vydanie) protokolu po úspešnom vykonaní funkčnej skúšky. Práve táto skutočnosť má pri závere najvyššieho súdu o právnej relevancii tohto dátumu podpisu na určenie ceny el. energie význam vtedy, ak by uplynutie uvedenej lehoty pripadlo na obdobie jún – júl, keď podľa vyhlášky o cenovej regulácii dochádza k zmene ceny za vyrobenú a dodanú el. energiu z obnoviteľných zdrojov.

29. Vzhľadom na uvedené nedostatky odôvodnenia napádaného rozhodnutia najvyššieho súdu je ústavný súd toho názoru, že najvyšší súd nerozhodol v danej veci tak, aby poskytoval rozumné vysvetlenie a odôvodnenie všetkých pre vec rozhodujúcich skutočností. Z uvedeného dôvodu ústavný súd dospel k záveru, že napádaným rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015 došlo k namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv, tak ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

III.

30. V záujme efektívnosti poskytnutej ochrany sťažovateľovi ústavný súd v nadväznosti na zistenie porušenia základných práv sťažovateľa vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2 rozhodol o zrušení rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 43/2014 z 28. januára 2015 a vec mu vrátil na ďalšie konanie a opätovné rozhodnutie.

31. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátom, ktorý si uplatnil nárok na ich úhradu v sume 355,75 € vrátane 20 % DPH.

32. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základná sadzba odmeny (§ 11 ods. 3 vyhlášky) za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2015 je 139,83 € a hodnota režijného paušálu je 8,39 €.

33. S poukazom na výsledok konania ústavný súd priznal sťažovateľovi nárok na úhradu trov za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2015 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu) v celkovej sume 355,73 € vrátane 20 % DPH (právny zástupca predložil osvedčenie platcu DPH, pozn.), tak ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

34. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2015

